

vedtagen ved 2den Behandling, men ogsaa end den, der oprindeligt var foreslaaet af Ministeren. Den oprindelige Form gik ud paa, at man skulde erklære, at man „som døbt og konfirmeret“ i Folkekirken fremdeles regner sig som Medlem af denne“. Mange vilde deri, med Rette synes jeg, se et religiøst Samvittighedsspørgsmaal til hver enkelt og vilde af den Grund betænke sig paa at indgive Ansøgning om at faa Valgret. Saadanne Samvittighedsspørgsmaal bør efter min Mening ikke stilles; man bør opstille objektive Valgretsbetingelser, man bør efter min Mening sige: alle, der ere Medlemmer af Folkekirken, ere økonomisk og paa mange andre Maader interesserede i Folkekirkens Styrelse. Saa længe vi have en Folkekirke, maa man ogsaa fra Kirkens Side finde sig deri, og vil man ikke finde sig deri, maa man danne Frimenigheder og gaa til Gennemførelsen af det, der netop er vort Partis principale Program, Kirkens Adskillelse fra Staten. Ved anden Behandling indførte man ganske vist en objektiv Valgretsbetingelse, men en Betingelse, der efter min Mening var saa farlig, som jeg her har paapeget, idet den faktisk betød Kirketugtens Gennemførelse i Danmark, idet den gav Præsterne en Magt, som de hidtil ikke have haft. Nu har man ogsaa her ved 3die Behandling foreslaaet en objektiv Valgretsbetingelse, men efter min Mening en ganske uførlig, der ikke giver Præsterne forøget Magt. Saa vidt jeg nu kan se, vil ethvert Medlem af Folkekirken kunne afgive denne Erklæring. Man har altsaa nærmet sig stærkt til det, jeg har opstillet ved 1ste Behandling som Formaalet, naar vi skulle indføre den almindelige Valgret i det kirkelige Liv, at alle, der høre til Folkekirken, faa Valgret. Nu er der kun den Mangel, at man ikke uden videre indretter Valglisten paa Grundlag af Folketællingslisten, det vilde selvfølgelig være det bedste og simpleste og vilde lette for en hel Del Besvær. Det har man ikke villet, man har ønsket, at Folk skulle kræve sig optagne paa Valglisten. Nu vel, jeg haaber, at Interessen for at faa Indflydelse paa Præsteembedernes Besættelse vil være saa stor, at de forskellige Organisationer ville paatage sig en Del af Besværet, saa at vi alligevel naa derhen, hvor man i Virkeligheden kan naa efter denne Formulering, at samtlige Medlemmer af Folkekirken ogsaa faa kirkelig Valgret.

Jeg antager, at denne Ændring, der er stillet af Ministeren og saa godt som

hele Udvalget, vil blive vedtagen her ved Afstemningen, og i saa Fald ville mine Partifæller og jeg kunne stemme for disse fire her forelagte kirkelige Forslag. Vi gøre det uden stor Begejstring. Vi havde selvfølgelig, det kan enhver forstaa, hellere set, at man havde holdt sig til Venstres gamle Standpunkt i denne Sag, det, som blev fremdraget af os ved 2den Behandling. Der er adskillige Pletter ved denne Lov efter vor Mening, som vi meget gerne havde set udeladte, og om hvis Udeladelse vi jo stillede Ændringsforslag ved 2den Behandling, der desværre bleve forkastede. Der er Punktet om, at de Penge, der indkomme i Kirkeblokken, skulle berøves de fri Fattiggasser og overføres til disse Menighedsraad. Det beklager jeg i høj Grad. Der er fremdeles det Løfte, der skal aflægges af dem, der blive valgte ind i Menighedsraadet. Imidlertid, naar man fastsætter Valgretten paa den brede Basis, hvorom der nu er Tale, tror jeg alligevel ikke, dette Løfte vil blive saa særdeles farligt. Jeg udtalte ved 1ste Behandling, og jeg gentager det her, at trods disse forskellige Vanskeligheder, mener jeg dog, at disse kirkelige Love ville blive et Middel for den store Befolkning til at faa forøget Indflydelse paa Præsterne, forøget Lejlighed til at kontrolere dem og til at holde dem nogenlunde skikkelige. Ministeren har jo erklæret, at dette Løfte i og for sig ikke har noget med de symbolske Skrifter at gøre, ikke i og for sig vedrører den augsburgske Konfession, idet disse Menighedsraadsmedlemmers Gerning i og for sig ikke har noget med den augsburgske Konfession og de symbolske Skrifter at gøre. Ganske vist, føjer han til i Anmærkningerne, efter hans Mening vil en bevidst Modsætning til de symbolske Skrifter ikke ret vel kunne tillade en Mand at tage Plads i disse Menighedsraad. Det er jo imidlertid Ministerens private Mening, og da det jo er en Kendsning, at en bevidst Modsætning til adskillige Punkter i den augsburgske Konfession ikke hindrer Præsterne i at aflægge Præsteløftet, hvori de symbolske Skrifter udtrykkelig nævnes, men at de alligevel med god Samvittighed tage Plads i Folkekirken, antager jeg heller ikke, at dette Løfte om at ville røgte sit Hverv i Overensstemmelse med Lovgivningens og Folkekirkens Forskrifter, der dog ellers gaar paa alle de ydre Anliggender, Kirkernes Opvarmning o. s. v., vil hindre nogen frisindet Mand i at indtage sin Plads i disse Menighedsraad, hvis Befolkningens Tillid